

[20th July 1964]

(3) THE MADRAS PREVENTION OF BEGGING (AMENDMENT) BILL, 1964 (L.A. BILL NO. 4 OF 1964) AS AMENDED BY THE JOINT SELECT COMMITTEE.

* THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: Mr. Deputy Speaker, Sir, I move—

‘ That the Madras Prevention of Begging (Amendment) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 4 of 1964) as amended by the Joint Select Committee be taken into consideration ’.

Sir, there are two enactments which deal with the beggar problem in this State. They are the Madras Police Act, 1888 (Madras Act III of 1888) and the Madras Prevention of Begging Act, 1945 (Madras Act XIII of 1945). Sections 71-A to 71-L of the former Act provide for the prevention of begging in the City of Madras and the latter in the other parts of the State. While answering supplementaries to a Legislative Assembly Question on the beggar problem, my predecessor had given an assurance that the existing enactments would be suitably modified for the purpose of putting down the beggar nuisance effectively.

The Bill to amend the Madras Prevention of Begging Act, 1945 (Madras Act XIII of 1945) and to apply it to the City of Madras also was introduced in the Legislative Assembly and was referred to the Joint Select Committee.

The Joint Select Committee called for memoranda from individuals and institutions interested in the Bill and also visited certain institutions. It also recorded oral evidences in regard to the Bill. After detailed consideration, the Committee has made some amendments in the Bill. The important changes made by the Joint Select Committee are the following :—

Clause 4 deals with definitions. The Committee decided that the term “ public place ” should be an “ inclusive definition ” and that places of public worship should also be included in it specifically. The clause has been amended accordingly.

Clause 5 provides for penalty for begging. The Committee decided that there should be an enhanced punishment which may extend to six months for second or subsequent conviction. This clause has been amended accordingly.

The Committee has also decided that certain powers regarding the order of further detention in Special Home of Beggars and also for transfer of beggars from one work-house or special home to another work-house should also be exercised by such authority as may be prescribed.

The Committee has made provisions for release of beggars on parole and also for release of beggars subject to conditions. The relevant provisions of the Bill have accordingly been recast.

With these words, I request that the Madras Prevention of Begging (Amendment) Bill, 1964, as amended by the Joint Select Committee, be taken into consideration.

BILL, 1964 (L.A. BILL NO. 4 OF 1964) AS AMENDED
BY THE JOINT SELECT COMMITTEE

20th July 1964]

MR. DEPUTY SPEAKER : Motion moved—

‘ That the Madras Prevention of Begging (Amendment) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 4 of 1964) as amended by the Joint Select Committee be taken into consideration ’.

திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தத் திருத்த மசோதாவின் ஆய்வுக் குழுவிலே நான் ஒரு அங்கத்தினராக இருந்தேன். இந்த மசோதாவின் கருத்துக்களை ஆதரிக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. ஆனால், சட்டம் இயற்றி மட்டும் இந்தப் பிரச்சனையைச் சமாளித்துவிட முடியாது. சமுதாயத்திலே நடக்க வேண்டிய பல சீர்திருத்தங்களில் இதுவும் ஒன்று. மது விலக்குச் சட்டம் இயற்றியிருக்கிறோம். அதனால் மட்டும் அதைத் தடுத்துவிட முடியவில்லை. விபசாரத்தை ஒழிப்பதற்குச் சட்டம் இயற்றியிருக்கிறோம். அதனால் மட்டும் அதைத் தடுத்துவிட்டதாகத் திருப்தி அடைய முடியாது. அது போன்றே பிச்சை எடுப்பதைத் தடுக்கவும் சட்டம் இயற்றி மட்டும் நாம் அந்தப் பழக்கத்தைத் தடுத்துவிட முடியாது என்பதையும் நன்றாகத் தெரிந்தேதான் இந்தச் சட்டத்திற்கும் நான் ஆதரவு கொடுக்கிறேன்.

11-30
a.m.

நம்முடைய நாட்டிலே எவ்வளவோ அபிவிருத்திகள் ஏற்பட்டிருந்தாலும்கூட, பிச்சை எடுப்பது இன்னும் பல இடங்களில் இருப்பதை பார்க்கும்போது வேதனை அளிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. பஸ் ஸ்டாண்டுகளிலும், இரயில் நிலையங்களிலும், ஓடும் இரயில் வண்டிகளிலும் கூட பிச்சை எடுப்பது அதிகரித்து வருகிறது. அது சமுதாயத்திற்கு ஒரு தொல்லையாகும். அந்தத் தொல்லையிலிருந்து தனி நபர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பும் அரசாங்கத்திற்கு உண்டு. அதே சமயத்தில், பிச்சை எடுக்கும் பிரச்னை எவ்வாறு வளர்ந்து வருகிறது, என் வளர்ந்து வருகிறது, அதற்குள்ள நியாயமான காரணங்கள் என்ன என்பதைப் பற்றி யெல்லாம் ஆராய வேண்டும். சமீபத்தில் அத்தகைய ஆராய்ச்சி நம்முடைய ராஜ்யத்தில் நடந்ததாக எனக்குத் தெரியவில்லை. நடந்த ஆராய்ச்சிகளெல்லாம் ஐந்தாறு ஆண்டுகளுக்கு முந்தியவை. மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் அமுல் நடந்த பிறகு என்ன அபிவிருத்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது, பிச்சை எடுப்பதை எந்த அளவுக்குத் தடுக்கிறோம் என்பதைப் பற்றிப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். சமுதாய நல அபிவிருத்தியைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டே அத்தியாயத்தில் இனி வரக்கூடிய ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலும் இது சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்றும் நான் வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.

பிச்சை எடுப்பதற்கு பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. அடிப்படைக் காரணம், நாட்டிலிருக்கும் வறுமையும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வும் தான். வாழ வேறு வழி இல்லாததும் முக்கியமான காரணமாகும். பிச்சை எடுக்கப் போக வேண்டியதன் காரணம் என்ன என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். சக்தி உடையவர்

[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்] [20th July 1964]

ஊர் பிச்சை எடுக்கப் போகிறார்களே, அதைத் தடுக்க உறுதியான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். சக்தி இல்லாதவர்கள் பிச்சை எடுக்கப் போக வேண்டிய நிலையில் இருப்பவர்களுக்கு என்ன பாதுகாப்பு அளிப்பது என்பதைப் பற்றியும் ஆராய்ந்து அதற்கும் இதில் இடம் அளிக்க வேண்டும். ஆனால், இந்த மசோதாவில் இருக்கும் பலனினம் என்னவென்றால், சக்தி உடையவர்கள் பிச்சை எடுத்தாலும் சரி, சக்தி இல்லாதவர்கள் நோயின் காரணமாக அல்லது வேறு அங்கவீனம் காரணமாகப் பிச்சை எடுத்தாலும் சரி, எல்லோரும் ஒரே மாதிரித்தான் கருதப்படுகிறார்கள். எல்லோரும் ஒரே மாதிரித் தான் தண்டிக்கப்படுகிறார்கள். பாதுகாப்பு இல்லாத அளவுக்குத் தண்டனை இருக்கிறது என்பதையும் நாம் பார்த்தாக வேண்டும். இந்தக் குறைபாட்டை எப்படிப் போக்க வேண்டுமென்றால், இதற்கான தடுப்பு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். சக்தி உடையவர்கள் பிச்சை எடுத்தால், அவர்களுக்குத் தண்டனை கொடுத்து, அதாவது அவர்களுக்கு வேலை செய்வதற்கான பயிற்சி அளித்து அவர்களை வேலைக்கு அனுப்புவதில் முயற்சி எடுக்க வேண்டும். அது ஒரு தனி வகை. சக்தி இல்லாதவர்கள், அங்கவீனமுள்ளவர்கள், நோயாளிகள், பிழைப்புக்கு வேறு வழியின்றி பிச்சை எடுப்பதையே தொழிலாகக் கொண்டவர்கள், ஆகிய அப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்கு என்ன பாதுகாப்பு கொடுப்பது என்பதையெல்லாம் ஆராய்ந்து, தடுப்பு நடவடிக்கையிலே அதிகக் கவனம் செலுத்த வேண்டும். தற்பொழுது தடுப்பு நடவடிக்கையாக இருக்கும் ஏற்பாடுகள் மிக மிகச் சொற்பமாகவே இருக்கின்றன. அப்படிச் சொற்பமான ஏற்பாடுகளை வைத்துக் கொண்டு, தீவிரமாகச் சட்டம் செய்வது சரியா என்பதையும் பரிசீலிக்க வேண்டும். சட்டத்தை இயற்றி விட்டாலுங்கூட வேகமாக அமுல் நடத்த முடியாது. அதற்கு மாற்று ஏற்பாடுகள் என்ன என்ன அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கக்கூடிய வழிகள் என்ன என்ன என்பதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். அதற்கு என்னுடைய யோசனை என்னவென்றால், ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் பிச்சை எடுப்பவர்களை வைப்பதற்கு, அவர்களுக்கு மாற்று வேலை கொடுத்து, அவர்களுடைய சக்திக்கேற்ப அவர்களைப் பயன்படுத்தி, உருவான வேலையில் அவர்களை ஈடுபடுத்துவதற்கு வேண்டிய நிலையங்களை ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் ஏற்படுத்துவது அவசியம் என்று நான் கருதுகிறேன். சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டத்தின் கீழ், அதை ஒரு தனி இலாகாவாகவே ஏற்பாடு செய்து, குறைந்தது ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் பிச்சை எடுப்பவர்களைத் தடுப்பதற்கு, அவர்களை வைத்துப் பராமரிப்பதற்கு, அவர்களுக்கு பயிற்சி கொடுத்து வேறு வேலைகளில் ஈடுபடச் செய்வதற்கு உள்ள வாய்ப்புகள் அளிக்கக்கூடிய ஸ்தலங்களை ஏற்படுத்த வேண்டியது அவசியம்.

நம்முடைய சட்டத்தில் இன்னொரு முக்கியமான திருத்தம் செய்திருப்பதை அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். கோயில் களைக் கூட இதில் சேர்த்திருக்கிறோம். கோயில்களின் முன்பு

20th July 1964] [திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்]

பிச்சை எடுப்பதும் இதில் தடை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அது செலக்ட் கமிட்டியில் தெரிந்தே சேர்க்கப்பட்டது. கோயில்கள், இன்னும் மற்றப் பொது இடங்கள் ஆகியவை பொதுவாக யாத்திரிகர்கள், குறிப்பாக வெளிநாட்டு யாத்திரிகர்கள் வரக்கூடிய இடங்களாக இருக்கின்றன. அந்த இடங்களில் போய்ப் பார்த்தால், நம் நாட்டுக்கே கேவலம் அளிக்கக்கூடிய நிலையில் பிச்சைக்காரர்கள் குழிந்து கொள்வார்கள். உண்மையை யாரும் புரிந்து கொள்வதைப்பற்றிக்கூட கவலைப்படவில்லை. இல்லாத கௌரவம் வேண்டும் என்று யாரும் விரும்ப வேண்டிய அவசியம் இல்லைதான். ஆனால், கோயில் போன்ற பொது இடங்களில் வெளி நாட்டவர்கள் பார்வையிடப் போகும்போது பிச்சைக்காரர்கள் தொல்லை எந்த அளவுக்கு இருக்கிறது என்பதை நான் சில சந்தர்ப்பங்களில் நேரடியாகப் பார்த்த அனுபவம் எனக்கு உண்டு. மாமல்லபுரம் போன்ற இடங்களுக்கு அன்னிய நாட்டவர்கள் வந்து பார்க்கும் போது அவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டு பிச்சை எடுப்பதானது வெளிநாட்டவர்கள் மத்தியில் நம்முடைய நாட்டைப் பற்றி அவர்கள் இழிவாக நினைக்கக்கூடிய தலை ஏற்படுமோ என்று நாம் அஞ்ச வேண்டியதாக இருக்கிறது. கோயில்கள் போன்ற பொது இடங்களில் முன்பு பிச்சைக்காரர்கள் சூழ்ந்திருப்பது சரியல்ல. அதைத் தடுக்க வேண்டியது தான். அதே சமயத்தில் பிச்சை எடுக்காத வண்ணம் அவர்களுக்கு எத்தகைய நிவாரணம் அளிக்க வேண்டும் என்பதையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். தமிழ் நாட்டில் இரண்டு பழமொழிகள் உண்டு, “ஏற்பது இகழ்ச்சி” என்று சுண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், “ஐயம் இட்டு உன்” என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ‘பிச்சை எடுப்பது கேவலம்’ என்று சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல் சொல்லி, அதே சமயத்தில் ‘பிச்சை இட்டுச் சாப்பிடு’ என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதிலே முரண்பாடு இருப்பதாக நான் கருதவில்லை. பிச்சை எடுக்கக் கூடாது என்றால், வசதி படைத்தவர்கள், பிச்சை எடுக்கக் கூடிய சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தாமல் பிறருக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்பது தான் அதற்குப் பொருத்தமான அர்த்தமாக இருக்க முடியும். இதைக் கருத்தில் கொண்டுதான் இப்பொழுது சமுதாயம் பூராவிலும் இருக்கும் ஏற்றத் தாழ்வுகளைப் போக்க வேண்டும் என்று முயற்சி செய்கிறோம். அதற்காக அரசாங்கம் குறுக்கிட வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. சிலர் சொல்லலாம், ‘அரசாங்கமே குறுக்கிடக் கூடாது, லெஸ் கவர்ன்மென்ட் அண்டு நோ மோர் கவர்ன்மென்ட்’ என்று. அப்படிச் கூட பெரிய அறிவாளிகள் பிரசாரம் செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். ஜனநாயக சோஷலிசம் என்று பேசியிட்டு, அரசாங்கம் குறைந்த பட்சம் தான் தலையிட வேண்டும் என்றால், அது அஸ்திவாரத்திலிருந்தே கலைப் பிடுங்கிவிடுவதாகத்தான் ஆகும். ஜனநாயக சோஷலிசத்தை உருவாக்கவேண்டுமென்ற லட்சியத்தை அரசாங்கம் உண்மையாகவே வைத்திருப்பார்களானால் அரசாங்கம் ஜனங்களுக்குச் சாதகமாகக் குறுக்கிட வேண்டிய அவசியம் இருக்கும். எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் குறுக்கிடாவிட்டாலும்,

[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்] [20th July 1964]

ஜனங்களுக்கு விரோதமாக இருக்கிறபோது, குறுக்கிட வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. அதற்குப் பயந்து கொண்டு தான் சிலர், அரசாங்கம் தலையிடுகிறது. ஜனநாயக சோஷலிசம் என்றால், அரசாங்கம் குறுக்கிடு குறைவாக இருக்கவேண்டும், அரசாங்கம் எவ்வளவு குறைந்தபட்சம் குறுக்கிட வேண்டுமோ அவ்வளவு குறைவாகக் குறுக்கிட வேண்டும்' என்று சொல்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு இந்தச் சட்டம் சங்கடமாக இருக்கக்கூடும். 'பிச்சை எடுக்கக்கூட சுதந்திரம் இல்லையா' 'இதுவா ஜனநாயகம்?' என்று கேட்கக்கூடும். பிச்சை எடுக்கக்கூடிய சூழ்நிலை ஏன் ஏற்பட்டது? அதற்குச் சமுதாயம் பொறுப்பாளி அல்லவா? பிச்சை எடுப்பதைத் தடுத்து அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டிய பொறுப்பு சமுதாயத்திற்கு இருக்கிறது என்று வருகின்றபோது, தனிப்பட்ட ஒவ்வொருவரும் செய்யக்கூடியது ஏதோ சில நயா பைசாக்கள் கொடுக்கலாம். அவ்வளவுதான் இருக்க முடியும். அப்படிப் பலரும் தங்களாலியன்றதைக் கொடுத்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். இவைகளெல்லாம் பிச்சை எடுப்பதைத் தடுக்க உதவியாக இருக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். கோயில்களில் தான தரும் செய்வதெல்லாம் கூட கேவலமாகப் பிச்சை எடுப்பதைத் தடுக்கப் பயன்படவில்லை. அதைத் தடுக்க நம்முடைய தலைமுறையிலாவது முயற்சி எடுக்க வேண்டும், இனி வரக்கூடிய தலைமுறையிலாவது பிச்சை எடுப்பது என்பது அறவே இருக்கக் கூடாது என்றால் அதற்கு அரசாங்கம் குறுக்கிட்டு முயற்சிகள் எடுக்க வேண்டும். சட்டத்தைப் போட்டு மட்டும் தடுத்துவிட முடியாது. பஸ் ஸ்டாண்டுகளிலும் ரயில்வே ஸ்டேஷன்களிலும் நான்கு பேர், ஐந்து பேர் கொண்ட குடும்பமும் கூடப் பிச்சை எடுக்கும் அளவுக்கு இருக்கும் நிலைமையைப் பார்க்கிறோம். அப்படிப்பட்டவர்கள் பிச்சை எடுக்காமல் இருக்க மாற்று ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டிய கடமை சமுதாயத்திற்கும் அரசாங்கத்திற்கும் உண்டு. அந்தக் கடமையை நிறைவேற்ற வேண்டுமானால், அரசாங்க நிதியிலிருந்து மட்டும் செலவு செய்ய வேண்டும் என்று நாம் சொல்ல முடியாது. எப்படிச் கல்னிக் காக தனியார்கள் முன்வந்து முயற்சி எடுக்கிறார்களோ, அதைப் பயன் படுத்தி, பள்ளிக்கூடங்கள், கல்லூரிகள் கட்டப்பட இருக்கின்றனவோ, அதே போல், இந்தப் பராமரிப்பு ஆலயங்களையும் அமைப்பதற்கு குறிப்பாக நம்முடைய கோயில்களில் இருக்கும் வசதிகளையெல்லாம் பயன்படுத்த வேண்டும். கோயில் உண்டிகள் வைத்துப் பணம் சேர்க்கிறது. அப்படிச் கோயில்களில் இருக்கும் உண்டிகளில் வரும் பணத்தில் ஒரு பகுதியை இந்த நல்ல காரியங்களுக்குப் பயன்படுத்துவதற்கும், கோவில்களினுடைய வருமானத்திலும் ஒரு பகுதியைப் பயன்படுத்துவதற்கும் அரசாங்கம் அதற்கு உதவி செய்யக்கூடிய முறையில் அவர்களுடைய பொறுப்பிலே அதைச் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இதற்காக இந்தப் பிரிவைக் கவனிப்பதற்கு ஒரு தனி அதிகாரியை நியமிப்பது கூட நல்லதாக இருக்கும். இந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்கு டைரக்டர் ஆஃப் பப்ளிக் ஹெல்துக்கு நேரம் இருக்காது என்று நினைக்க

20th July 1964]

[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்]

கிறேன். போலீசாரின் கண்காணிப்பில் இந்தப் பொறுப்பை விடவேண்டும் சரியாக இருக்கும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அதற்கு என்று ஒரு வெல்பேர் அதிகாரி தனியாக நியமிக்கப்பட்டு, இதற்கான நடவடிக்கை எடுக்க செய்ய வேண்டும்.

சென்னை நகரத்தில் இருக்கும் சில பிச்சைக்காரர்கள் விடுதிகளை நான் பார்க்க நேர்ந்தது. அந்த விடுதிகளெல்லாம் பார்ப்பதற்கே மிகவும் கேவலமான நிலையில் இருந்தன. அவ்வாறு அவை நிர்வகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பது மிகவும் வருந்தத்தக்கதாக இருக்கிறது. அந்த விடுதிகள் நகரத்தின் மிகவும் முக்கியமான இடங்களில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இனி இப்படிப்பட்ட விடுதிகள் ஏற்படுத்தும்போது, அவற்றை நகரத்திற்கு வெளியே இருக்குமா விசாலமான இடங்களைத் தேடிப் பார்த்து, அங்கே நல்ல கட்டடங்களைக் கட்டி வேலை செய்வதற்கு வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும். சிறுவர்களாக இருந்தால் அவர்களுக்குப் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கும் தொழில் கற்றுக் கொடுப்பதற்கும் வாய்ப்பு ஏற்படுத்தி அதற்கும் கவனம் செலுத்துமாறு, கேட்டுக்கொண்டு, இந்தச் சட்டத்திற்கு என்னுடைய ஆதரவைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

புலவர் கா. கோவிந்தன் : தலைவர் அவர்களே, பிச்சைக்காரர்களை ஒழிப்பதற்கு என்று கொண்டு வந்திருக்கிற இந்த சட்டத்தை வரவேற்கிறேன். ஆனால் இந்தச் சட்டம் பிச்சை எடுப்பதை ஒழிப்பதற்கான சட்டம் என்று தலைப்பிடப்பட்டிருந்தாலும் உள்ளே இருக்கிற விதி முறைகள் குறிப்பிட்ட சில பேர்களுக்காகத்தான் அமைந்திருக்கிறது. நம்முடைய நாட்டில் சாதாரண மாக பொருளாதார நிலை உயர்ந்திருக்கிறது என்று கூறப்படுகிறது இந்த நேரத்தில் நம்முடைய நாட்டு நிலைமை எப்படி இருக்கிறது என்று எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். நாட்டில் இருக்கிற அவ்வளவு பேரும் தங்களிடத்தில் இருக்கிற பொருள்களை பிறருக்கு கொடுக்கக்கூடிய நிலையில் யாருடைய பொருளாதார நிலையும் உயர்ந்ததாகச் சொல்ல முடியாது. தம்மிடத்தில் உள்ள பொருளை பிறருக்கு கொடுக்கக்கூடிய நிலையில் ஒவ்வொருவரும் இருக்க வேண்டும். அதுதான் உயர்ந்தது. அதைவிட உயர்ந்தது என்ன என்று சொன்னால் “யாராவது இந்தா உனக்கு நான் ஐந்து ரூபாய் கொடுக்கிறேன்” என்று சொன்னால் “வேண்டாம் என்னிடத்தில் இருக்கிறது” என்று சொல்லக்கூடிய வள வாழ்வைத்தான் ஒவ்வொருவரும் பெறுவது மிகச் சிறந்தது. இந்த நிலை நம் நாட்டில் இப்போது உண்டாகி இருக்கிறது என்றால் இல்லை. கோசல நாட்டில் இரப்போர் இன்மையால் ஈவோரும் இல்லாத நிலைமை இருந்தது என்று கம்பர் சொல்லியிருக்கிறார். கொடுப்போர் என்கிறவர்களுக்கு வாங்குவோர் இல்லை என்ற நிலை இருந்திருக்கிறது என்று சொல்வார்கள். அந்த நிலையை நாம் உருவாக்க வேண்டும். அந்த நிலையை நாம் உருவாக்கவில்லை. அந்த நிலை உருவாகாத நேரத்தில் பிச்சைக்காரர்களை ஒழிப்பதற்காக நாம் சட்டத்தைக் கொண்டு வருகிறோம்.

[புலவர் கா. கோவிந்தன்]

[20th July 1964]

பிச்சைக்காரர்கள் என்று ஓர் இனம் இல்லை. சூழ்நிலை காரணமாகத்தான் பிச்சைக்காரர்கள் உருவாகிறார்கள். அந்த நிலை உருவாவதற்கு நாம் இடமளிக்கக் கூடாது. பிச்சைக்காரர்களை உருவாக்காமல் இருப்பதற்கு என்னென்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமோ அவற்றை எடுக்க வேண்டும். பிச்சை எடுக்கக்கூடிய சூழ்நிலையை பரவலாக உற்பத்தி செய்து விட்டு பிச்சைக்காரர்களை மட்டும் தடுத்து நிறுத்துவது என்று சொன்னால் அது நடைமுறைக்கு மாறுபட்டதாக அமையும். ஊருக்கு ஒரு பிச்சைக்காரர் விடுதியை ஏற்படுத்தினாலும் அந்த நிலையை சமாளிக்க முடியாமல் போகும்.

அடுத்து பிச்சைக்காரர்கள் யார் என்று விளக்கம் கூறுகிற நேரத்தில் யார் யாரையோ கூறியிருக்கிறார்கள். அதில் விடப்பட்டுள்ள பல இனங்கள் இருக்கின்றன. சாதாரணமாக நகரங்களில் மேளதாளங்களை முழங்கிக் கொண்டு திருப்பதிக்கு கோவிந்தா போட்டுக்கொண்டு போகிறவர்களில் ஒரு சிலரைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லாம் இந்தப் பிச்சைக்காரர்கள் இனத்தில் சேர்க்கப்பட வேண்டியவர்கள் தான். சென்னை நகரைப் பொறுத்த வரையில் நடைபாதையில் உட்கார்ந்து கொண்டு கை ரேகை பார்க்கக்கூடியவர்களைக் கூட பிச்சைக்காரர்கள் இனத்தில் சேர்த்து தடை செய்ய வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். அதற்கு தக்க வகையில் இந்த சட்டத்தைத் திருத்தி பிச்சை எடுக்கின்ற சூழ்நிலை உண்டாகாது தடுப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டியது அவசியம் என்று கூறிக் கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. செ. மாதவன் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, பிச்சை எடுப்பதைத் தடுப்பதற்காக இந்த திருத்த மசோதா கொண்டு வரப்பட்டு இருக்கிறது 1945-ம் ஆண்டிலேயே அன்னியர்கள் ஆட்சியிலேயே இந்தச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. சட்டம் இருந்ததே ஒழிய அந்தச் சட்டத்தை நடைமுறையில் கொண்டு வரவில்லை. அதன் பிறகு இத்தனை ஆண்டுகளுக்கு பின்னால் கூட திருத்தச் சட்டம் கொண்டு வரக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டு இருக்கிறது. இந்தச் சட்டத்தை அமுல் நடத்துவதற்கு முன் பிச்சைக்காரர்கள் சூழ்நிலையின் காரணமாக பிச்சை எடுக்கும் நிலை ஏற்படாமல் இருப்பதற்கான வழி வகைகளை நமது அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இன்றைக்கு நாட்டு மக்கள் எதிர் பார்க்கக்கூடிய பிரச்னை எங்களைப் பொறுத்த அளவில் பிச்சை எடுப்பதையே தொழிலாக வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களை விட்டு வைக்கக்கூடாது. வறுமையின் காரணமாக பிச்சை எடுக்கிறவர்கள் ஜனநாயக சோஷலிச அமைப்பில் பிச்சை எடுக்க வேண்டிய நிலை இல்லாதவாறு வாழ்க்கையில் வளம் பெற அரசாங்கம் தக்க வழிகளை மேற்கொள்ள கடமைப்பட்டு இருக்கிறது. அத்தகைய ஒரு சூழ்நிலையை கொண்டு வருவதற்கு கடந்த 2, 3 ஐந்தாண்டுத்திட்டங்களில் அரசாங்கம் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளாத காரணமாகத்தான் இன்றைய தினம் நாட்டில் பிச்சைக்காரர்கள் இருக்கும்படியான சூழ்நிலையே

20th July 1964]

[திரு. செ. மாதவன்]

இருக்கிறது என்று சொல்லி இதை நாங்கள் சுட்டிக்காட்டாமல் இருக்க முடியாது. இந்த சட்டத்திலே பிச்சைக்காரர்களைப்பற்றி விளக்கியிருக்கிறார்கள். ஏற்கெனவே உள்ள அந்தச் சட்டத்தில் அந்த டெபெனிஷன் இல்லை. அந்த டெபெனிஷன் கீழ் ஒரு ப்ரொவைசோ இப்பொழுது கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதிலே நம் சர்க்கார் இந்தச் சட்டத்தை எப்படி நடைமுறைக்கு கொண்டு வரும் என்பதற்கு எத்தனை அதிகாரத்தை நமது சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்கிறார்கள் என்பதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். பெக்கிங் என்றால் என்ன என்பதை விளக்கி இருக்கக்கூடிய இடம் அவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்காது என்பதை சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த டெபெனிஷனை அரசாங்கம் கொடுத்து விட்டு அதில் இன்ன பகுதியை விலக்கிவிடலாம் என்று வைத்துக் கொண்டால் அது அவ்வளவு பொருத்தமாகாது என்பதை நான் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதே போல 9-வது பிரிவிலே அன்னியன் கொண்டு வந்த சட்டத்திலேயே இந்த வார்த்தை காணப்படுகிறது.

but does not include soliciting or receiving money, food or gift for such purpose as may be prescribed.

பிச்சை எடுப்பதை தண்டிக்கலாம். அரசாங்கம் நினைத்தால் வொர்க் ஹவுசில் அவர்களைப் போடலாம் என்று போட்டிருக்கிறது. இந்தப் பிரிவு எந்த அளவுக்கு செயல் படுத்தலாமோ அந்த அளவுக்கு செயல்படும். அல்லது செயல் படாமல் இன்—அப்ப ரேஷனாக இருக்கக்கூடிய வாய்ப்பு இந்த ஒன்பதாவது பிரிவுக்கு இருக்கிறது. அப்படியின்றி மூன்றாவது பிரிவிலேயே இதையும் அமைத்து இதை நல்ல முறையில் செயல் படுத்துவதற்கு ஏற்ற வகையில் இது பயன்படும்படி அமைக்க வேண்டும் என்று கூறிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மேலும் பெக்கிங் என்ற வகையில் வேறு சில இனங்களையும் சேர்த்தாக வேண்டும். குறிப்பாக ஜோஸ்யம் சொல்லுகிறார்கள். புலவர் சொல்வதைப் போல ரோடு ஓரங்களில் மட்டும் அல்ல, கைரேகை பார்க்கும் ஜோஸ்யர்கள் சட்டமன்ற விடுதிகளுக்கு வருகிறார்கள். அடுத்த முறை அமைச்சராக வர முடியுமா, சட்ட மன்ற பதவியையாவது நிலை நிறுத்திக்கொள்ள முடியுமா என்பதைப்பற்றி ஆருடம் தெரிந்து கொள்வதில் அங்கத்தினர்களுக்கு ஆர்வம் இருக்கலாம். ஆனால் சட்ட மன்ற விடுதிக்கே இப்படி வருவதை தடுக்க வேண்டும் என்றால் இவர்களையும் கூட பிச்சைக்காரர்கள் ஜாபிதாவில் சேர்க்கவேண்டும். இது மத்திய சர்க்கார் இந்தியன் பீனஸ் கோடை திருத்தம் செய்தபோது இதையும் சேர்த்திருக்கிறது. ஆனால் நம் மாநில சர்க்காருக்கு ஆருடம் சொல்பவர்கள் மேல் ஏன் இவ்வளவு இரக்கம் வந்ததோ தெரிய வில்லை. ஜோஸ்யம் கேட்பதிலே இவர்களுக்கு ஆர்வம் இருக்கலாம். ஆனால் பொது மக்களுக்கு தொல்லை தாத்தக்க வகையில் இதை நீடிப்பதற்கு அனுமதிக்கக் கூடாது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதே சமயத்தில் மூன்றாவது பிரிவியே 'செண்ட்ஸ்' பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். 'ஆறு மாதம் கிறைத் தண்டனை'

[திரு. செ. மாதவன்]

[20th July 1964]

என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது கடுமை என்பதைச் சட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். பிச்சை எடுத்தால் ஜெயில் என்பதைப் பார்க்கவே பயப்படுவார்கள். ஆறு மாதம் என்பதை மூன்று மாதம் என்று திருத்திக் கொண்டால் நல்லது என்று கூறி, அமைச்சர் அவர்கள் இதையும் பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, சுகாதார அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டுவரப் பட்டிருக்கிற இந்தத் திருத்த மசோதாவை ஆதரிக்கிற வகையில் நானும் சில வார்த்தைகள் சொல்லலாம் என்று சருதுகிறேன். பிச்சை எடுப்பதைத் தடுப்பதற்காக ஏற்கெனவே உள்ள சட்டத் திற்குத் திருத்த மசோதா இன்று கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. ஏற்கெனவே பேசிய கனம் மாதவன் அவர்களும், புலவர் கோவிந்தன் அவர்களும், திரு. கலியாணசுந்தரம் அவர்களும் குறிப்பிட்டது போல் இது சமுதாய வாழ்வில் மிக முக்கிய பிரச்சினையாகும். பிச்சை எடுப்பதைத் தடுப்பதற்கு பிச்சை எடுப்பதைத் தொழிலாக வைத்துக் கொண்டு இருப்பவர்களைத் தடுப்பதற்கு இன்று நாம் திருத்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். விலைவாசி ஏற்றத்தைத் தடுப்பது, பிளாக் மார்க்கட்டைத் தடுப்பது போன்றவற்றில் கவனம் செலுத்த வேண்டிய நாம் இன்றைய தினம் பிச்சையெடுப்பதைத் தடுப்பதற்குத் திருத்த மசோதா கொண்டு வரவேண்டிய நிலையிலே உள்ளோம். ஏற்கெனவே இதற்கென்று சட்டம் இருந்தது பல பேருக்குத் தெரியாது. ஏனென்றால் பிச்சையெடுப்பது கோயில் களின் அருகிலும், பஸ் ஸ்டாண்டுகளிலும், மற்றும் தெருக்களிலும் இவ்வளவு அதிகமான அளவுக்கு வளர்ந்திருக்கும் காரணத்தை நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும், இப்போது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற திருத்த மசோதா கட பிச்சையெடுத்தால் தண்டனை, அபராதம், என்ற அளவிலேதான் இருக்கிறதே தவிர, பிரச்சினையை உண்மையிலேயே அனுதாபத்துடன் கவனிப்பதாக இல்லை.

இந்த நிலைமைக்கு ஆட்சியிலுள்ளவர்கள் தவறு என்று மட்டும் சொல்லவில்லை நம்முடைய சமுதாயத்திற்கே இது ஒரு அறை கூவல் என்று சொல்வேன். ஜனநாயக சோஷலிசம் என்பதை நாம் ஏற்றுக்கொண்டு, நம்முடைய மிகச் சிறந்த தலைவர்களால் அது நிறைவேற்றப்பட்டு வருகிறது என்று சொல்லக்கூடிய இன்றுவரை பிச்சைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால், அவர்கள் பெருகி வருகிறார்கள் என்றால் அது சிந்தித்துப் பார்க்கத் தக்க ஒன்றாகும். இந்த நிலைமையை நீக்குவது சமுதாயத்தில் உள்ள பொது வாழ்வில் உள்ள ஒவ்வொருவருடைய பொறுப்பும் கடமையும் ஆகும். இப்போது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற திருத்த மசோதா அந்தப் பணியில் ஒரு சிறு அம்சம் என்றுதான் சொல்வேன். இதைப்பற்றிப் புலவர்கள் பாடியிருப்பது கனம் தட்சிணாமூர்த்தி அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

20th July 1964] [திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

இரந்தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
கெடுக இவ்வுலகியற்றியான்,

என்று திருவள்ளுவர் கூறியிருக்கிறார். ஒருவன் பிச்சை எடுத்து வாழ வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டால் இவ்வுலகத்தைப் படைத்த ஆண்டவனே ஒழியட்டும் என்று கூறுகிறார். எனக்கு புலவர்களைப் போல் அர்த்தங்கள் சொல்வதற்கு அதிகமாகத் தெரியாது. அப்படி இல்லாவிட்டால் அந்த நாட்டை ஆளும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிற அரசன் அல்லது அரசாங்கம் ஒழியட்டும் என்று வேண்டுமானாலும் வைத்துக் கொள்ளலாம். நம்முடைய நாட்டில் மத மொழிக் எண்ணங்களின் காரணமாகத்தான் இந்தப் பிச்சை எடுக்கும் நிலைமை நீடித்துக் கொண்டு வருகிறது. ஆகவே, பிச்சை எடுக்கும் நிலைமை நாட்டில் இருப்பதற்கான அடிப்படையான காரணத்தை ஆராய்ந்து அதைப் போக்குவதற்கு நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். நமது சுகாதார அமைச்சர் அவர்கள் இன்றைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிற சட்டத்தால் பெரிய பலன் ஒன்றும் ஏற்படப் போவதில்லை. ஏற்கனவே தாசில்தாரர்கள் ஒரு மசோதாவைத் துடைத்து நம்முடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறார். நம்முடைய அரசியல் சட்டத்திலே கூறியிருப்பதை நான் கவனமுடன் விரும்புகிறேன். அரசியல் சட்டத்தில்

“The State shall in particular direct its policy towards securing that the citizens, men and women equally, have the right to an adequate means of livelihood”

என்றும், நம்முடைய ‘டைரக்டிவ் பிரின்சிபிள்’ என்று சொல்லப் பட்ட நெறிமுறைக் கொள்கைகளில் 41-வது விதியாக—

The State shall, within the limits of its economic capacity and development make effective provision for securing the right to work, to education and to public assistance in cases of unemployment, old age, sickness and disablement and in other cases of undeserved want.

என்று நம்முடைய அரசியல் சட்டத்திலே எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். ‘ரைட் டு ஒர்க்’ (Right to work) என்று எழுதி வைத்திருக்கிறோமேதவிர அது எங்கே செயல்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது? ரஷ்யா போன்ற நாடுகளில் உழைக்க உரிமை அரசியல் சட்டத்தில் “அடிப்படை உரிமைகள்” என்ற பகுதியில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. நம்முடைய அரசியல் சட்டத்தில் அப்படி இல்லை. நம்முடைய தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் நான் கேட்ட ஒரு கேள்விக்குப் பதில் சொல்லும்போது மூன்று லட்சம் பேர்கள் வேலைத் தேடித்தரும் நிலுவனத்தில் மனுப் போட்டிருக்கிறார்கள் என்று தெரிவித்தார்கள். ஒவ்வொரு தனி மனிதனுக்கும் உழைக்க உரிமை, வாழ உரிமை, உண்ண உரிமை கொடுத்திருப்பதாக நமது அரசியல் சட்டத்தில் நெறிமுறைக் கொள்கைகளிலே காணப்படுகிறதே தவிர, அது அடிப்படை உரிமையில் சேர்க்கப்படாத காரணத்தால் இன்று பலர் சோம்பேறிகளாக, திடகாத்திரர்கள் கூடப் பிச்சைக்காரர்களாக

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்] [20th July 1964]

இருக்கக்கூடிய நிலைமையைப் பார்க்கிறோம். மௌடிக சமுதாய எண்ணங்களினால்தான் இந்த நிலைமை நம்முடைய நாட்டிலே நீடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. பிளேக் நோய், கொசுவால் ஏற்படுகிற மலேரியா நோய் இருக்கிறது என்றால் கொசுவைப் பிடித்துக் கொண்டு விடுவதால் மலேரியா நோய் ஒழிக்கப்பட்டு விடாது. கொசுவின் உற்பத்திக்குக் காரணமான சூழ்நிலையை அறிந்து அதைப் போக்குவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொண்டால்தான் அதை ஒழிக்கமுடியும். அந்த அடிப்படையில் வறுமையை ஒழித்து சமதர்ம சமுதாயத்தை ஏற்படுத்தினால்தான் இவற்றிற்குப் பரிகாரம் காண முடியும். இதனை ஆட்சிபீடத்தில் உள்ளவர்கள் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டுமென்று கூறி, நம்முடைய சுகாதார அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற இந்த மசோதாவை முழு மனதுடன் வரவேற்கிறேன்.

திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, பிச்சை எடுப்பதைத் தடை செய்வதற்காகக் கொண்டு வரப் பட்டிருக்கிற திருத்த மசோதாவைப் பற்றி ஒருசில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். இந்த மசோதா உண்மையிலேயே வரவேற்கத்தக்க மசோதாதான். ஆனால் இந்த மசோதாவுக்கு, என்று வேலை இல்லை என்ற நிலைமை ஏற்படுகிறதோ அன்றுதான் இந்த நாட்டுக்கு நல்ல காலம் என்று நான் கூறுவேன். 'தனி பொருவனுக்கு உண்விலையெனில் ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்' என்று பாரதி கூறினான். 'இல்லாதான் என்றொருவன் இனி இல்லை' என்ற நிலைமையைக் காண ஆசைப்பட்டான் கம்பன். ஆனால் வள்ளுவன் 'இரந்து உயிர் வாழும் நிலைமை ஒருவனுக்கு இருந்தால் இவ்வுலகை இயற்றியவனே கெடுக' என்றார். இவற்றிலிருந்து பிச்சையெடுப்பது சமுதாயத்தில் எவ்வளவு அவமானகரமானது என்று கருதப்பட்டது என்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக இந்த நிலைமை ஒழிக்கப்பட வேண்டியதொன்று என்று கருதப்பட்டும் இன்னும் நாம் இதை ஒழிக்கவில்லையென்றால் எங்கோ தவறு இருக்கிறது என்றுதான் அர்த்தம். அந்தத் தவறைத் திருத்தி வழிகாண்பது அரசாங்கத்தின் கடமை. பிச்சை எடுக்கின்ற நிலைமை நாட்டில் இல்லையென்று சொல்லும் அளவுக்கு நாட்டின் பொருளாதாரத்தை வளர்த்துத்தான் ஆகவேண்டும். ஆகவே, இப்போது கொண்டு வந்திருக்கிற திருத்த மசோதாவினால் முழுப்பரிகாரத்தையும் தேடமுடியுமா என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். இப்போது கொண்டு வரப்பட்டுள்ள திருத்த மசோதா நல்ல எண்ணத்திலே கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. பொதுவாகப் பிச்சை எடுப்பவர்களைத் தடுப்பதற்கும், திடகாத்திரர்களாக இருப்பவர்கள் பிச்சை எடுத்தால் அவர்களைப் பிடித்து அவர்களை ஓர்க் ஹவுஸ்களுக்கு அனுப்பவும் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. நகரப் புறங்களில் நோயினால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் ஆங்காங்கு உட்கார்ந்து கொண்டு பிச்சை எடுத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கவே வேதனையாக இருக்கிறது. ஏன்? கோட்டை வாசலுக்குள்ளே வரும்போது இருபுறமும் தொத்து நோய், தொழு

20th July 1964] [திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி]

நோய் உள்ளவர்கள் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்க்க பரிதாபமாக இருக்கிறது. தொழு நோய், தொத்து நோய் உள்ளவர்களை பிச்சைக் காரர்கள் என்று பிடித்துப் போனால் அங்குள்ள மாஜிஸ்ட்ரேட் ஆறு மாதம் போடுகிறார்கள். அவன் உள்ளே சென்று ஆறு மாதங்கள் இருந்து விட்டு வெளியே வருகிறான். வெளியே வந்த பின் அவனை ஆதரிக்க ஆள் கிடையாது. மீண்டும் பிச்சை எடுக்கிறான். ஆக பிச்சை எடுப்பது, தண்டனை அடைந்து உள்ளே செல்வது, மீண்டும் வெளியே வந்து பிச்சை எடுப்பது என்று இப்படித்தான் நிலைமை இருக்கிறது. ஆகவே இந்தப் பிரச்சனைக்கு முழுமையாக ஏதாவது பரிகாரம் காண முடியுமா என்று அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஐ.ஜி. போ அல்லது அரசாங்கமோ, குருடன், முடவன், வேலை செய்து பிழைக்க லாயக்கற்றவன் என்றிருப்பவர்களை பிடித்து விடுதியில் ஆயுள் காலம் வரை, தண்டனை காலம் தீர்ந்த பின்னரும் அங்கு இருக்க ஏற்பாடு செய்யலாம் என்றிருக்கிறது. அரசாங்கம் அல்லது ஐ.ஜி இப்படி உச்ச கட்டத் திற்கு நிலைமை எட்டினால்தான் அங்கு இருக்க முடியும். அதில் பலவித இடைஞ்சல்கள் இருக்கும். அது எட்ட காலம் அதிகம். ஆகவே தொத்து நோய், தொழு நோய், வேறு வேலைக்கு லாயக்கற்றவர்கள் இவர்கள் பிச்சை எடுத்து அவர்கள் தண்டிக்கப்பட்டால் அவர்கள் வெளியே வராமல் ஆயுள் காலம் வரை அவர்கள் விடுதியில் இருக்க ஏற்பாடு செய்தால் வருங்காலத்திலாவது பிச்சைக்காரத் தொழிலை நடத்துவதைத் தடுக்கலாம். பல பிச்சைக் காரர்களை நாம் ரோடுகளிலும், பஸ் ஸ்டாண்டுகளிலும் காண்கிறோம். அவர்கள் திடகாத்திரர்களோடு உறவாடுவதைக் காண்கிறோம், சிறு குழந்தைகளோடு உறவாடுவதைக் காண்கிறோம். ஒருவர் எச்சிலை மற்றவர் சாப்பிடுவதைக் காண்கிறோம். இதனால் குழந்தைகளுக்கும், திடகாத்திரர்களுக்கும் கூட இந்த கொத்து நோய் வருகிறது. அப்படியிருப்பதன் காரணமாக வருங்கால சந்ததியினர் பாதிக்கப்படுவார்கள். அதைத் தடுக்க வேண்டும். பிச்சை எடுப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று இருப்பவர்களையும் விடுதியில் இருப்பதற்கு வழி செய்து கொடுப்பது மிக அவசியம். இல்லாவிடில் பிழைக்க வழியில்லாதிருந்தால், ஆதரவற்றவர்களாகயிருந்தால் முதியோர் பென்ஷன் கொடுப்பது போல் அவர்களுக்கும் 20 ரூபாய் கொடுத்தால் அதை வைத்துக் கொண்டு யாராவது அவர்களுக்கு உணவு கொடுக்க முன்வருவார்கள். பிச்சைக்கார விடுதிகளைச் சென்று பார்த்தோம். அங்கு தொழு நோய் உள்ளவர்களையும் அடைத்திருக்கிறார்கள். அங்கு நக்க மருத்துவ வசதி இல்லை. ஒருவரும் அங்கு வந்து நங்கள் உடல் நோய் தீர்ந்து வெளியே வந்ததாக நான் கேள்விப்பட்டதில்லை. ஆகவே இப்படி தொழு நோய் பிடித்தவர்கள், ஆதரவற்றவர்கள் இவர்கள் விடுதியில் இருப்பதற்கு வசதி செய்து தரப்பட வேண்டும். அவர்கள் வெளியே செல்லவேண்டுமென்றால் அவர்கள் மீண்டும் இந்தப் பிச்சைத் தொழிலில் ஈடுபடாத அளவில் இருக்கவேண்டும். உடல் உரம் இருந்தும் கூட சிலர் உழைக்க முன் வருவதில்லை. உழைக்க உரிமை உண்டு. ஆனால் உழைக்க மனது தேவை. இந்த உழைப்பு சிலருக்கு சுலபமாக இருக்கிறது.

[திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி] 20th July 1964]

நாள் ஒன்றுக்கு 2 அல்லது 3 ரூபாய் சம்பாதித்து விடலாம் பிச்சை எடுப்பதின் மூலம் என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களைப் பிடித்து வொர்க் ஹவுஸுக்கு அனுப்பலாம். அவர்கள் மீண்டும், வெளியே வந்து பிச்சை எடுத்தால் கடுமையான தண்டனை கொடுத்திருக்கிறார்கள். உழைத்துப் பிழைக்க வேண்டும், அப்படி உழைத்துப் பிழைக்க கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசை அவர்களுக்கு ஏற்படவேண்டும். அதற்காகத்தான் கடுமையான தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மூன்று ஆண்டுகள் முதல் ஏழு ஆண்டுகள் வரை போடலாம் என்றிருக்கிறது.

'If then is place in the workhouse or special houses'

என்றிருக்கிறது. விடுதியில் இடம் இருந்தால் பிடித்துக் கொண்டு போகலாம் என்ற நிலை இல்லாமல், உடல் உரம் படைத்தவர்கள் பிச்சை எடுப்பார்களேயானால் அவர்களை பிடித்துச் சென்று விடுதியில் வைத்து அவர்களிடம் உழைப்பை வாங்கி, வெளியே சென்றால் பிச்சை எடுப்பதில்லை என்ற உணர்ச்சியை அவர்களிடம் ஏற்படுத்த அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்ய முடியா விட்டால், அதற்கு வேண்டிய நிதி வசதியில்லை என்றால், அற நிலையங்கள் அதை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். இல்லாவிடில் தர்ம உணர்ச்சி படைத்த பணக்காரர்கள் இதற்காக முன் வந்து உதவி செய்வது அவசியம். மாவட்டம் ஒன்றுக்கு குறைந்தளவு நான்கு வொர்க் ஹவுஸ்களும், நான்கு ஸ்பெஷல் ஹோம்ஸும் இருந்தால் தான் பிரச்சனையைச் சமாளிக்க முடியும். பெரிய க்ஷேத்திரங்களில் தான் பிச்சை எடுப்பவர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அக்கோளில் களில் கிடைக்கும் வருமானத்தில் ஒரு பகுதியை இவர்களுக்கு என்று ஒதுக்கி வைத்து இவர்களை பராமரிக்க செலவு செய்தால் அது பக்தர்களுக்குக்கூட ஓரளவு பரிதியாக இருக்கும். திரு. மதியழகன் அவர்கள் கூறினார்கள், மெளடிகத்தால்தான் பிச்சை எடுக்கிறார்கள் என்று. நாம் நம் பொறுப்பை தட்டிக் கழிப்பது சரியல்ல. வறுமை காரணமாகத்தான் பிச்சை எடுக்கிறார்கள் என்பதை ஒத்துக்கொண்டு அதை எம்முறையில் தீர்ப்பது என்று பார்க்க வேண்டும். கொடுப்பவர்கள் மீது குற்றம் சொல்வதில் அர்த்தம் இல்லை. கொடுத்தாலும் வாங்க ஆள் இல்லை என்ற சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும். அப்படிப்பட்டதொரு சூழ்நிலையை ஏற்படுத்துவது கஷ்டம்தான். அறநிலையங்களுக்குச் செல்லும்போது பிச்சைக்காரர்களுக்கு காசு போடாமல் பிச்சைக்காரர்கள் உதவி நிதி என்று ஒரு உண்டி வைத்து அதில் போடும் படி செய்து விட்டால், அந்தப் பணம் மூலம் நோய் வாய்ப்பட்ட பிச்சைக்காரர்களுக்கு விடுதிகள் அமைக்க வசதியாக இருக்கும். அதை வருகிற பக்தர்களும் ஏற்றுக்கொள்வார்கள். அரசாங்கத்திற்கும் பணக் கஷ்டம் குறையும். பிரச்சனையையும் ஓரளவு தீர்த்து விட முடியும். ஆகவே நல்ல வருவாய் உள்ள அற நிலையங்கள் கட்டாயமாக பிச்சைக்கார விடுதிகள் ஆரம்பித்து தக்க உதவிகள் செய்ய தயாராயிருக்கவேண்டும் என்று அரசாங்கம் ஒரு உத்தரவு பிறப்பித்தால் ஓரளவு இப்பிரச்சனையை அறநிலையங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளும் என்று நினைக்கிறேன். இன்று கல்வி நிலையங்களுக்காக மனம் உவந்து பலர் பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய் கொடுத்து

20th July 1964] [திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி]

கல்லூரிகள் ஆரம்பிக்கிறார்கள். அதேபோல் ஆதரவற்ற பிச்சைக் காரர்களுக்காக அப்படிப்பட்டவர்கள் உதவி செய்ய முன் வந்தால் அதை ஏற்றுக்கொள்ள அரசாங்கம் தயாராக இருக்கிறது என்ற நிலை இருந்தால் அந்தப் பணம் அரசாங்கத்திற்குப் போய் சேரும் என்பதினால் தாராளமாக பலர் உதவி செய்து முன்வருவார்கள். சென்னை நகரில் சில கிருஸ்தவ மிஷன்கள் நன்கு நடத்தி வருகிறார்கள், சிலயிடங்களில் “லிட்டில் சிஸ்டர்ஸ் ஆப் தி புவர்”, “ப்ரன்ட் இன் நீட் சொஸைட்டி” என்பவை நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. வயதானவர்கள், வேலைக்கு லாயக்கில்லாதவர்கள், வீட்டிலிருந்து தொந்தரவு என்று விரட்டப்பட்டவர்கள் இவர்களுக்காக அழகான ஆசிரமம் போன்று வைத்து பராமரித்து வருவது பாராட்டத்தக்கது. அதைப் பார்த்து வந்தோம். அரசாங்கத்தைக் காட்டிலும் நான்-அய்யியல் ஏஜன்ஸியிடம், சமூக சேவையில் அக்கறை உள்ளவர்களிடம் இந்த வேலையை ஒப்படைத்தால் அவர்கள் மனசாட்சிக்கு பயந்துகொண்டு நடந்து கொள்வார்கள். தயாசதன் என்ற விநிதி நடந்து கொண்டிருக்கிறது. நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கும் பிச்சைக்காரர்களையும் அவர்களுக்காக பிச்சை எடுக்கும் பிள்ளைகளையும் பராமரிப்பது சமுதாயத்தின் கடமை. அற உணர்ச்சி படைத்த இயக்கங்கள் இப்படி உதவ முன் வருமானால் அவற்றிற்கு தக்க ஆதரவு தர அரசாங்கம் தயங்கக் கூடாது. பிச்சைக்காரர்கள் டெபனிஷனை விரித்திருக்கிறோம். திரு. மாதவன் அவர்கள் சொன்னார்கள், கிளி ஜோஸ்யம் சொல்பவர்கள், கை பார்க்கிறவர்கள், “பார்கூன் டெல்லர்கள்” இவர்களை உள்ளே அனுப்பினால் என்னவென்று கேட்டார்கள். குறுகிய அளவில் இருக்கும்போதே எந்த அளவிற்கு இப்பிரச்சனையைச் சமாளிக்க முடியும் என்றிருக்க எல்லோரையும் இதில் சேர்ப்பதென்றால் என்னவது? கிளி வைத்திருப்பவன் கையை நீட்டினால் சொல்கிறான். கையை நீட்டா விட்டால் தொல்லை கொடுக்க மாட்டான். அப்படி தொல்லை கொடுத்தால் போலீஸுக்கு போன் செய்தால் அவர்கள் பிடித்துக் செல்வார்கள்.

(கனம் திரு ஆர். வெங்கட்டராமன்: “பார்கூன் டெல்லர்கள்” கை நீட்டுகிறான் என்று சொல்கிறார்.)

திரு. மாதவன் அவர்கள் அடுத்த முறை நான் சட்டசபை அங்கத்தினராக வருவேனா இல்லையா என்று கேட்டு இவர் கையை நீட்டினால்தான், பலன் சொல்லிவிட்டு அவன் கையை நீட்டுவான். மூர்மார்க்கட்டில் ரஷ்யன் சர்க்கலில் இல்லாத வித்தையைக் கூட காட்டுகிறார்கள். கடைசியில் 2 அல்லது 4 அணு வாங்கிப் போட்டு கொள்வான். கொட்டகை போட்டு செய்தால் 5 அல்லது 10 ரூ. வாங்குவான்.

‘Soliciting or receiving alms in a public place, whether under the pretence of singing, dancing, performing tricks or selling articles or otherwise’

என்று போட்டிருக்கிறார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லும் போது It is only pretence of singing என்று சொல்வார்கள். உண்மையாக இருந்தால் பிடிக்க மாட்டோம்,

[திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி] [20th July 1964]

பிச்சைக்காக செய்தால் உள்ளே தள்ளி விடுவோம் என்று சொல்லலாம். இதை நிர்ணயிப்பது நம் கையில் இல்லை. ஒரு போலீஸ்காரன் நினைத்தால் உள்ளே அடைத்து விடலாம். எனக்குத் தெரிந்த வரையில் நல்ல விதத்தை இல்லை என்றால் யார் தடுக்க முடியும்? ஆக, அதை அமல் நடத்துவதில் கஷ்டம் இருக்கிறது. அதே போன்று, மகமதியர் மதத்தில் சில பேர்கள் பக்கிரிகளாக இருந்து வருகிறார்கள். இவர்கள் குடும்பத்திலுள்ள ஒருவர் பக்கிரியாக மாறவேண்டும் என்ற மதக்கோட்பாடு இருக்கிறது. அந்த முறையில் அவர்கள் பிச்சை எடுக்க முன் வருகிறார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட பத்து பேர்களை எங்கள் பக்கத்தில் உள்ளே அடைத்துவிட்டார்கள். இவ்விதம் உள்ளே அடைத்து விட்டால் பின்னால் அவர்கள் பிராயசித்தம் செய்யவேண்டும். இவ்விதமான பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. முதலாவதாக சென்னைச் சட்டத்தில் குறுகியதாக இருந்தது. பம்பாய் சட்டத்தில் தான் விரிவாக இருந்தது. ஆகவே இந்த விரிவான அளவில் நாமும் கொண்டு வருவதால் பல கஷ்டங்கள் ஏற்படலாம் என்று நான் நினைக்கிறேன். இப்போது நம்மிடத்தில் இருக்கக் கூடிய வொர்க்ஸ்-ஹோமில் போதிய இடம் இல்லாமல் இருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் கிளி ஜோஸ்யம் சொல்லுகின்றவர்களையும், எட்டயபுரம் ஜோஸ்யம் சொல்லுகின்றவர்களையும், பக்கிரிகளையும் பிடித்துக்கொண்டு போனால் அதற்கு எங்கே இடமிருக்கிறது? ஆகவே இந்த பிரச்சனையை தீர்க்கின்ற முறையில் குறுகிய அளவிலேயே “பெக்கிங்” என்பதை வைத்துக்கொண்டு நிலைமையை சமாளித்துக்கொள்ள முடியும். அப்படியில்லாமல் . .

‘Soliciting or receiving alms in a public place, whether under the pretence of singing, dancing, performing tricks or selling articles or otherwise’

என்றெல்லாம் சட்டத்தை கொண்டு வந்தால் நிலைமையை சமாளிப்பதற்கு கஷ்டமாகிவிடும். பாவம், குரங்கை வைத்துக்கொண்டு வயிறு பிழைப்பவர்களையும், நரிக்குறவர்களையும், மதத்தின் பேரால் பிச்சை எடுக்கின்ற பக்கிரி போன்றவர்களையும், அவையில் ஏறி பாடுவதற்கு அதிர்ஷ்டம் கிடைக்காமல் தெருவிலே நின்று திறமையாக பாடுகின்ற பாடகர்களையும், மூர்மார்க்கட்டில் நின்று கொண்டு தங்களுடைய திறமைகளை காட்டிக்கொண்டிருப்பவர்களையும் பிடித்துக்கொண்டு உள்ளே அடைப்போமானால், பெரிய அவல நிலை தான் ஏற்படும் என்று நான் அஞ்சுகிறேன். ஆகவே “பெக்கிங்” என்பதில் இருக்கக்கூடிய “டெஃபினிஷனை”-பற்றி மாற்றவேண்டும் என்று செலக்ட் கமிட்டியிலும் வாதாடினேன். என்னுடைய குரல் தனிக்குரலாக இருந்ததால் நான் வெற்றி பெற முடியவில்லை. ஆகவே குறுகிய அளவோடு இந்த பிரிவை நிறுத்தி விட்டு, பாடுகின்றவர்கள், நடக்கின்றவர்கள், டிரிக்ஸ் செய்கின்றவர்கள், பூம் பூம் மாடுகளை ஓட்டிக் கொண்டு வருகின்றவர்கள் இவர்களை எல்லாம் பிடிக்கக்கூடிய அளவில் போடக் கூடாது. இல்லாவிட்டால் போலீஸ்காரர்கள் இதை அமல் நடத்தும்போது பலவிதமான கஷ்டங்கள் ஏற்படும். பொதுவாக எல்லோருமே தன்னிடத்தில் இருக்கின்ற ஒரு தொழிலை அல்லது திறமையை

20th July 1964] [திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி]

வெளிப்படுத்தித்தான் கூலியை பெறுகின்றார்கள். அந்த முறையில் கலைகளை வெளிப்படுத்துகின்ற முறையை கொலை செய்கின்ற அளவில், நாம் இந்தப் பிரிவுக்கு சட்டத்தில் விரிவான அளவு தேவையில்லை, குறுகிய அளவிலேயே வைத்திருந்தால் நல்ல முறையிலும் இருக்கும், சாலச் சிறந்ததாகவும் இருக்கும் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அதோடு, ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் இருக்கின்ற லோக்கல் பாடஸ், அற நிலையங்கள், இவைகள் எல்லாம் அதிகமான அளவில் விடுதிகளை ஏற்படுத்துவதில் அதிக அக்கரை காட்டவேண்டும். சென்னை நகராண்மைக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரை, நகராண்மைக் கழகம் நடத்துகின்ற விடுதியைப்போய் பார்த்தோம். அதில் நல்ல உடல் உரம் பெற்றிருக்கின்றவர்களையும், நோயாளிகளையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து வைத்திருக்கிறார்கள். சுகாதாரத்தையே காக்கவேண்டிய இவர்கள் ஏன் இப்படி வைத்திருக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. அதுவும் நகரத்தில் மத்தியில் வைத்து, மற்றவர்களுக்கும் எளிதில் பரவுமபடியான முறையில் வைத்திருக்கிறார்கள். இதைப்பற்றி கனம் சுகாதார அமைச்சர் அவர்கள் வேகமாக கவனித்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். நோயாளிகளை சேர்த்து வைத்து நல்ல மனிதர்களையும் கெடுப்பது நல்லதல்ல. சுகாதாரத்தை கடைபிடிக்க வேண்டிய நகராண்மைக் கழகமே இவ்விதம் நடத்துகிறது என்றால் வேறு யார் சுகாதாரத்தை கடைபிடிக்க முடியும்? நாங்கள் அங்கே போய் பார்த்தபோது, அங்குள்ள நோயாளிகளுக்கு கையில் க்ளௌஸ் கூட கொடுக்கப்படவில்லை. இவ்விதமான விடுதிகளை வைத்திருப்பதை விட முடிவிலுள்ளது என்று நினைக்கிறேன். இந்த இடத்தில் நோயாளிகளுக்கு எந்த விதமான மருந்தும் கொடுக்கப்படுவதாக தெரியவில்லை. இந்த நிலையில் நாம் மேலும் பலரை பிச்சைக்காரர்கள் என்று பிடித்துக்கொண்டு போய் உள்ளே அடைத்தால் எப்படி சமாளிப்பது? ஆகவே அரசாங்கம் இதில் அதிக அக்கரை காட்டி, அதிகமான விடுதிகளை நிறுத்தற்கு முன்வரவேண்டும். அதோடு இதற்கான வேலைகளை அரசாங்கத்தால் செய்ய முடியவில்லை என்றால், இதற்காக தயாராக இருக்கின்ற சேவகர்களிடம் இந்த வேலையை ஒப்படைத்தாலும் நல்லது என்பதையும் தெரிவித்துக்கொண்டு என் வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கின்ற பிச்சைக்காரர்கள் ஒழிப்புச் சட்டம் மிகத் தீவிரமாக கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய சட்டம், தைரியமான முயற்சி. இதை அமல் நடத்துவதில் அரசாங்கம் மிக ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும். திருமதி அனந்தநாயகி அவர்கள் சுட்டிக்காட்டியதுபோல் சட்டத் திலிருக்கின்ற சில பகுதிகள் மத உணர்ச்சியை புண்படுத்தக்கூடிய நிலைமையில் அமையுமோ என்று நான் அஞ்சுகிறேன். தேவாலயங்கள், அற நிலையங்கள், இவைகளில் பிச்சை கொடுப்பது மாபு என்று நாம் வைத்திருக்கிறோம். இந்தப் பிரிவை அமல் நடத்தும்போது,

[திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்] [20th July 1964]

புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள் சொன்னது போல் தீவிரமாக அமுல் நடத்தினால் பிச்சை கொடுக்கவேண்டும் என்று அனுஷ்டானமாக வைத்திருப்பவர்கள் இருக்கும்போது, ஏற்பதற்கும் யாரேனும் இருந்து ஆகவேண்டியிருக்கிறது. இதை அமுல் நடத்தும்போது நிலைமை எங்கே கொண்டு போய்விடும் என்று நான் அஞ்சுகின்றேன். சில பகுதிகளில் சிலர் கடமைகளை ஆற்றவேண்டும், தங்களுடைய மூதாதையர்களுக்கு சந்ததியார்கள் சில கடமைகளை ஆற்ற வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் கோவில்களில், சில குறிப்பிட்ட இடங்களில் சென்று தர்மம் கொடுப்பது வழக்கம். இந்த வழக்கம் இப்போதும் பலரால் கடைபிடிக்கப் பட்டு வருகிறது. இல்லாமிய மதத்தில் தனது வருமானத்தில் ஒரு பங்கை கட்டாயமாக தர்மத்திற்காக செலவு செய்யவேண்டும் என்ற கோட்பாடு இருந்து வருகிறது. இதையெல்லாம் நினைத்துப்பார்க்கின்ற நேரத்தில், வெறும் நியூஸென்ஸ் என்ற அடிப்படையில் மட்டும் வைத்துக் கொண்டு இந்தச் சட்டத்தை எப்படி அமுல் நடத்த முடியும் என்பதுதான் எனது சந்தேகம். நரிக்குறவர்கள், குறவர்கள் இவர்களைப் போன்றவர்களுக்கெல்லாம் வீடு கட்டிக் கொடுப்பதற்காகவும், இன்னும் பல அபிவிருத்திகளை செய்து கொடுப்பதற்காகவும் பல முயற்சிகள் அரசாங்கத்தால் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. அவர்கள் என்றென்றைக்கும் நாடோடிகளாக அலைந்து கொண்டிருப்பதற்குத்தான் விரும்புகின்றனர். நிலையாக ஓரிடத்தில் அமர்வது என்பதும் மிகவும் கஷ்டமான காரியம். ஆகவே பிச்சை எடுக்கிற நிலைமையில் இருக்கின்றவர்களை எல்லாம் வொர்க்ஸ் ஹோமில் கொண்டுபோய் விட்டுவிடுவதால் மட்டும் நிலைமை சரியாகிவிடுமா என்பதைப்பற்றி அரசாங்கம் தீவிரமாக சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். இதை இரண்டாகப் பிரித்துக்கொண்டால் இந்தச் சட்டத்தினுடைய நோக்கம் ஓரளவுக்கு நிறைவேறுவதற்கு வசதியாக இருக்கும் என்று நான் கருதுகிறேன். ஒன்று, சோம்பேறிகள், வெறும் வயிறு பிழைப்பதற்காக இது ஏற்ற இடம் என்று கருதக்கூடும். அதே நேரத்தில் வியாதியஸ்தர்கள், அங்கவீனமானவர்கள், உழைப்பதற்கு சக்தியற்றவர்கள் இவர்களுக்கெல்லாம், நாம் அமைக்கவேண்டும் என்று கருதக்கூடிய விடுதிகள் சிகிச்சை பெறக்கூடிய இடமாகவும் அமையக்கூடும், அவர்கள் நினைத்தால் கூட சிகிச்சை செய்ய முடியாது, அந்த நிலைமையில் எந்தவிதமான செலவும் இல்லாமல் தனக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற பிணியை போக்குவதற்கு இந்த சட்டத்தின் மூலமாக ஏற்படுகின்ற வசதிகள் உதவிபுரியக்கூடும் என்று நினைக்கிறேன். அதே நேரத்தில் சோம்பேறிகளாக இருக்கின்றவர்களுக்கும் பிச்சை எடுக்கவேண்டும் என்ற உணர்ச்சியையும் தடுக்கும் அளவுக்கு நாம் மாறுதல் செய்தாக வேண்டும். நாம் இயற்றியிருக்கிற சிற்சில சட்டங்கள் செயலற்றுப் போய்விடுகின்றன. அதாவது மத சம்பந்தமான அனுஷ்டானங்களோடு சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்ற சில சட்டத்திட்டங்கள் செயலற்றதாகிவிடுகிறது. சாதாரணமாக கோவில் வட்டாரத்தில் பலியிடக்கூடாது என்று நாம் சட்டம் போட்டிருக்கிறோம். ஆனால் ஒரு சிறிய இடத்தில் கூட இதை நாம்

20th July 1964] [திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்]

சரியான அளவுக்கு அமல் நடத்த முடிவதில்லை. மத அனுஷ்டானங்கள் எல்லாம் அந்த அளவுக்கு மக்களிடத்தில் வேரூன்றி போய் இருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் எந்த அளவுக்கு இந்தச் சட்டத்தை அமல் நடத்த முடியும் என்பதைத்தான் நாம் ஆலோசித்துப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. சாதாரணமாக கிராமப் பகுதிகளில் காக்காய்க்கு சாப்பாடு போட்ட பின்னால் தான், தான் உண்பது என்கின்ற நிலைமை இப்போதும் இருந்து வருகிறது. ஈய ஒரு கையிருந்தால் பெற்றுக்கொள்வதற்கும் ஒரு கரம் இருந்தாக வேண்டும் என்கின்ற நிலைமை ஏற்பட்டு விடுகிறது. ஆகவே “பிச்சை எடுப்பது” என்பதற்கு அதிகமான அளவில் பொருள் விஸ்தரிப்பு இல்லாமல் சில குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மட்டும் சட்டத்தை வைத்துக்கொண்டால், நல்லது என்று நான் கருதுகிறேன்.

ஆலயங்களில், திருமதி அனந்தநாயகி அவர்கள் கூட்டிக் காட்டியது ஒரு நல்ல குறிப்பு என்று கருதுகிறேன், சிலருக்கு தர்மம் கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும், ஏழை எளியவர்களுக்கு கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும், அங்கங்களை இழந்தவர்களுக்கு தர்மம் கொடுத்துத்தான் ஆக வேண்டும் என்ற எண்ணம் உடையவர்கள் உண்டு. அந்த முறையில் முன்னதாகவே மனதிலே சங்கல்பம் கூட செய்து கொள்ளுவார்கள். அத்தகையவர்களுக்கு ஏற்றாற்போல ‘சாரிட்டி பாக்கல்’ என்று அந்த இடங்களில் வைத்து, அத்தகைய தர்மம் ஏற்றுக்கொள்ளும் இடம், இதில் சேர்க்கும் பணமானது அத்தகைய ஏழை எளியவர்களுடைய நல் வாழ்வுக்காக கொடுக்கப்படும் என்ற நிலைமையை உண்டுபண்ணுவது நல்லது. நான் சில மாதங்களுக்கு முன் ரிஷிகேஷம் ஹரித் துவார் போயிருந்தேன். அந்த ஊர்களுக்குப் பல பேர்கள் பல தேசங்களிலிருந்தும் வருகிறார்கள். அங்கு இருக்கக் கூடிய தொழு நோய்க்காரர்கள், மற்ற நோயாளிகளைப் பொறுத்த வரையில் ராஜ்ய அரசாங்கம் சமீபத்திலே திட்டமிட்டு, பில்கிரிம் டாக்ஸ் போல டாக்ஸ் விதித்து அதைக் கொண்டு அவர்கள் பராமரிப்பை ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். அந்த அளவுக்கு நாம் இங்கே பரிசீலிக்கலாம்.

கிராமத்தில் இருக்கும் நடன ஆடல் பாடல் கோஷ்டிகள் சிறு ஆர்ட்டிஸான் கலைஞர்கள் மாதிரி இருந்து கிராமத்தில் உள்ள மக்களுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படுத்துவதற்கு இச்சட்டத்தால் கெடுதல் ஏற்படுமோ என்று நான் கருதுகிறேன். இந்தச் சட்டத்தை வேகமாக விஸ்தரிப்பதன் காரணமாக உத்தியோகஸ்தர்கள் தங்களுக்கு ஏதோ அதிகாரம் இருக்கிறது என்று எண்ணிக்கொண்டு அதிக சிரமத்திற்கு அவர்களை ஆளாக்கி விட்டு, எந்த அளவுக்கு அதை முறையாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமோ அந்த அளவுக்கு மீறிப் போகாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். கனம் அங்கத்தினர் கலியாணசுந்தரம் அவர்கள் கூட்டிக் காட்டியபடி சர்க்கார் என்றால் ‘எல்லாவற்றிற்கும் சர்க்கார்’ என்று இருப்பது கூடாது. ‘லெஸ் கவர்ன்மெண்ட்’ என்ற மாதிரிதான் இருக்க

[திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்] [20th July 1964]

வேண்டும். சமீபத்திலே திரு. ஜெயப்பாகாஷ் நாராயணன் அவர்கள் சுட்டிக் காட்டினார்கள், அவர்களை நினைத்துத்தான் கனம் அங்கத்தினர் சொன்னார் என்று கருதுகிறேன். அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு குறையவேண்டும். அப்போதுதான் மக்களுடைய மனத்தரம் உயர்ந்து மக்கள் பொறுப்பு அதிகம் ஏற்படும். அந்த அளவுக்கு அரசாங்கம் தன்னுடைய அதிகார வரம்பைச் சுருக்கி, மக்களுடைய மனத்தரம் உயர, சமுதாயத்தின் தரம் உயர, இந்த சட்டம் உபயோகமாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். இந்த முறையில் மக்கள் மனத்தரம் உயர, சமுதாயத்தின் தரம் உயர இந்தச் சட்டம் வரவேற்கத் தகுந்தது. இதை அமல் நடத்துவதிலே மிக ஜாக்கிரதை வேண்டுமென்று சுட்டிக்காட்டி முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்: மதிப்புக்குரிய சட்ட மன்ற துணைத் தலைவர் அவர்களே, பொது நலத் துறை அமைச்சர் அவர்களால் இந்த மன்றத்தின் ஆய்வுக்கு வைக்கப்பட்டுள்ள பிச்சை ஒழிப்பு திருத்த மசோதாவைப் பற்றி, அதை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகளைக் கூற விரும்புகிறேன்.

இந்த பிச்சை ஒழிப்புச் சட்டம் வந்து நீண்ட நாள் ஆகியிருந்தாலும், அது இதுவரையில் நடைமுறைப்படுத்தப்படாமலேயே இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதைத்தான் மன்ற உறுப்பினர்கள் பலரும் எடுத்துத் தெரிவித்தார்கள். பிச்சை ஒழிப்பு பற்றிய கருத்துக்கள் பன்னெடுங்காலமாக இந்த நாட்டில் வலியுறுத்தப்பட்டு வந்த தன்மையை பல உறுப்பினர்களும் சுட்டிக் காட்டினார்கள். நமது ஆன்றோர்களும், சான்றோர்களும், புலவர் பெருமக்களும் கூட பிச்சை எடுப்பது இழிவு, பிச்சை கொடுப்பதும் இழிவு, பிச்சை எடுப்பதை அனுமதிப்பவர்களுக்கும் இழிவு, பிச்சை எடுப்பது சமுதாயத்திற்கே இழிவு, நாட்டுக்கே இழிவு என்று கருதி, சட்டத்தின் மூலமாக இதைத் தீர்க்கவேண்டிய கட்டம் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு முன்னால் சான்றோர்களும் ஆன்றோர்களும் நீதி நெறியை வற்புறுத்தியதன் மூலமாக, பிச்சை ஒழிப்பை வற்புறுத்தி வந்தார்கள். அந்த அடிப்படையில் 'ஏற்பது இகழ்ச்சி' என்று சொல்லிப் பார்த்தார்கள். திருவள்ளுவர் கூட, மன்ற உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்டது போல—

“ இரந்தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
கெடுக உலகியற்றி யான் ”

என்ற முறையில் பிச்சை எடுக்கிறவர்களுக்கு இழிவு என்பது மட்டுமல்லாமல், பிச்சை எடுப்பதை அனுமதிக்கும் தன்மையே கண்டிக்கப்படவேண்டிய ஒன்று என்று அழுத்தம் திருத்தமாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். பிச்சை எடுப்பது இழிவு தருகிற ஒன்று என்று சொல்லும்போது—

“ ஆவிற்கு நீரென்றிருப்பினும் நாவிற்கு
இரவின் இளிவந்த தில் ”

20th July 1964] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

என்ற முறையில் இன்னும் கடுமையாக இன்னொரு குறளில் வலியுறுத்துகிறார். தங்களுக்கு வேண்டுமென்று பிச்சை எடுக்கா விட்டாலும், ஒரு பசு நீர் இல்லாமல் வரட்சியால் வாடுகிறது என்று அத்தற்கு நீர் வேண்டுமென்று ஒருவன் மற்றொருவரிடத்தில் நீர் கேட்டாலும், இதை விட இழிவு தருகிற வேறு ஒன்று இல்லை என்று அவ்வளவு கடுமையாகச் சொல்லியிருக்கிறார். பிச்சை எடுப்பது என்பது இழிவு தரத்தக்க செயல் என்று சொல்லி வந்தாலும் பல நூறு ஆண்டுகளாக பிச்சை எடுப்பது இருந்து வருகிறது. நீதி நெறி மூலமாக, அற நெறி மூலமாக திருத்துகிற முயற்சி தோல்வியுற்ற அத்தகைய நிலையில் சட்டத்தின் மூலமாகத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டிய அத்தகைய கட்டம் ஏற்பட்டது. சட்டம் இயற்றினாலும், எனக்கு முன்னால் பேசிய மன்ற உறுப்பினர்கள் வலியுறுத்தியது போல, சரிவர அமல் நடத்தப்படாத காரணத்தினால் பிச்சை எடுக்கும் தொழில் பரவி வந்திருக்கிற தன்மையைப் பார்த்திருக்கிறோம். இந்த முறையில் பிச்சை எடுக்கிறவர்கள் மூன்று தரப்பினராக இருப்பதைக் காண்கிறோம். அங்கலீனப் பட்டு, உறுப்புகள் இழந்து எந்த வேலையும் சரிவரச் செய்ய முடியாத நிலையில், ஆதரிப்போரும், அரசாணைப்போரும், அற்ற நிலையில் பிச்சை எடுத்துத்தான் தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டிய கட்டாயத்திற்குச் சில அங்கலீனர்கள் வருகிறார்கள். மற்றொன்று தொழு நோய் பிடித்து, வேறு நீங்கா நோய் பிடித்து, வேறு எந்தத் தொழிலும் செய்ய முடியாத நிலையில் இருப்பவர்களும் இந்தத் தொழில் மூலமாகத்தான் வாழ்க்கையை நடத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று பிச்சை எடுக்கும் கட்டாயத்திற்கு வந்துள்ளவர்கள் இருக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் வறுமை காரணமாக, வேறு எந்தத் தொழிலும் கிடைக்காது, இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டு தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு பிச்சை எடுக்கும் கட்டாயத்திற்கு ஆளாகின்றார்கள். இன்னும் சிலர், வேறு எந்தத் தொழிலாக இருந்தாலும் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்யவேண்டும், உடல் உழைப்பு வேண்டும், அதன் மூலம் பொருள் ஈட்டி வாழ்வதை விட இந்தத் தொழிலில் எளிதாகவும் வருவாய் தருவதாகவும் இருக்கிற தொழில் என்று இந்த பிச்சை எடுக்கிற தொழிலில் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். இந்த முறையில் மூன்று தரப்பினர்கள் இருக்கிறார்கள். அதைக் கண்டறிந்து, தடுத்து நிறுத்த தக்க நடவடிக்கைகளை அரசினர் மேற்கொள்ள இருக்கிறார்கள். அண்மையில் கூட நான் செய்தித் தாளில் பார்த்ததாக ஞாபகம், சைனா பஜாரில் ஒருவர் பிச்சை எடுத்து 3,000 அல்லது 4,000 ரூபாய் சேர்த்து வைத்திருப்பதாகச் செய்தி வந்தது. வேறு தொழிலில் ஈடுபட்டு இருக்கக் கூடியவர்களை விட இந்தத் தொழிலில் சேமிப்புக் கூடி வைத்துக்கொள்ள இயலுகின்றது என்று இதைத் திரும்பத் திரும்பச் செய்கிறார்கள் என்று கண்டிருக்கிறோம். இப்போது அரசினர் முயற்சி எடுத்துத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். இப்போது மன்ற உறுப்பினர்கள் எடுத்துச் சொன்னது போல பிச்சை எடுப்பது என்பது பிச்சை எடுக்கிறவர்களுக்கு மட்டும் இழிவு தருகிறது என்பது மட்டுமல்லாமல், சமுதாயத்திற்கே இழிவு தருகிறது, நாட்டுக்கே

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [20th July 1964]

இழிவு தருகிறது, வெளிநாட்டிலிருந்து வருகிறவர்கள் சைனா பஜார் போன்ற சாலைகளில் செல்லுகிறபோது அவர்களைச் சுற்றிக் கொண்டு அவர்களுக்கு அருவறுப்பு ஏற்படக்கூடிய நிலையில், அவர்களை விட்டு நீங்காத அளவுக்கு அவர்களுக்குத் தொந்தரவுகொடுத்து நாமே கூட அந்த முறையில் அருவறுப்பு அடையும் அத்தகைய காட்சியைப் பார்க்கிறோம். இது நாட்டுக்கு இழிவு தருகிற அத்தகைய காட்சியாகும். இதைத் தடுத்து நிறுத்தவேண்டுமென்றால், இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டு இருக்கிறவர்களை மாற்றித் தீரவேண்டும். மாற்றித் தீரவேண்டும் என்று சொல்லும்போது அவர்களை வேறு வேலையில் ஈடுபடுத்தும் அளவுக்குத் தனியாக வைத்து, உடல் உழைப்பு உள்ளவர்களுடைய ஆற்றலையும், அறிவையும் பயன்படுத்தி அதன் மூலமாக வருமானம் தேடுவதன் மூலமாகவும், பிச்சை எடுக்கும் தொழிலில் ஈடுபடுவதைத் தவிர்க்க நடவடிக்கை எடுப்பதன் மூலமாகவும் தடுத்து நிறுத்த முடியும். பெரிய நகரங்களிலும், மாவட்டங்களிலும் இத்தகைய பிச்சைக் காரர்கள் கண்ணில் படாத அளவுக்கு ஆங்காங்கு தொழிலகங்கள் அமைத்துத் தீரவேண்டும். பிச்சை எடுப்பதற்கென்று வெளியில் செல்லாதவாறு உடல் உழைப்பு, ஆற்றல், அறிவு மூலமாக; ஆற்றலைப் பயன்படுத்தி, தொழில் செய்து அதன் மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்தின் மூலம் எதிர் காலத்தில் செம்மையான வாழ்க்கை நடத்த திட்டம் தீவிரமாகத் தீட்டப்படவேண்டும். அரசினர் முதலீடு செய்து தொழிலகங்கள் அமைக்க, பாதுகாப்பு இல்லங்கள் அமைக்க பெரும் தொகை செலவு செய்ய இயலாது என்றாலும், கனம் அங்கத்தினர் கலியாணசுந்தரம் அவர்கள் சொல்லியது போல நிறைந்த வருமானம் இருக்கிற கோவில்களிலிருந்து, மடாலயங்களிலிருந்து வழிவகை செய்து அவற்றின் மூலமாக வருமானம் கிடைக்கக் கூடிய அளவுக்கு தொழிலில் ஈடுபடுகிறவர்களைக் காப்பாற்ற வழிவகை செய்ய இயலும். அந்த அளவுக்கு இந்தச் சட்டத்தை தீவிரப்படுத்த முன் வருதல் வேண்டும். சட்டம் தீவிரமாக ஆக்கப்பட்டால்தான் இந்தத் தொழிலில் ஈடுபடுவோர்களின் எண்ணிக்கை குறையும். 'பஞ்சத்துக்கு ஆண்டியா, பரம்பரை ஆண்டியா' என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. அந்த முறையில் பரம்பரையாக பிச்சை எடுக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களும் உண்டு. பஞ்சத்திற்காக ஈடுபட்டு ஒருவர் ஒருவராக பிச்சை எடுப்பது மாறி குடும்பமே, தாய் தந்தை, பிள்ளைகள் நான்கு பேர்கள் சேர்ந்து பிச்சை எடுக்கும் நிலைமை வந்திருக்கிறது. இந்தத் தொழிலில் வசதி இருக்கிறது, வாய்ப்பு இருக்கிறது என்ற நிலைமை ஏற்படுமானால் ஊரே வருகிற அளவுக்கு வருமோ நிலைமை என்று அஞ்சத் தக்க அளவுக்கு இருக்கிறது. இந்த நிலையைத் தடுத்து நிறுத்தி, இந்தத் தொழிலினால் பிழைக்க முடியாது, வருமானம் கிடைக்காது என்ற அளவுக்கு இதை அமலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும். அப்படி அமலுக்குக் கொண்டு வரவேண்டுமானால், சிறையில் அடைத்து 3 மாதம் 4 மாதங்களுக்குப் பிறகு அவர்களை வெளியே விட்டுவிட்டால், மீண்டும் அந்தப் பழைய தொழிலில் ஈடுபடுகின்ற அளவுக்குத்தான் போவார்

20th July 1964] [திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்]

கள். அவர்கள் உள்ளத்தை மாற்றி அவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலைமையை உயர்த்துவதற்கு திட்டங்கள் தீட்டும் அளவுக்கு தொழிலகங்களை ஏற்படுத்தி, தொழிலகங்களின் செலவினத்தை அவர்களின் உழைப்பின் மூலமே சரிக்கட்டுவதற்கான திட்டங்களை மேற்கொண்டு, முக்கியமான பெரிய நகரங்களில் முதலில் அவைகளைக் கையாண்டு, அதற்கு அடுத்து சிறிய நகரங்களில் கையாண்டு, பிறகு அந்த வட்டாரங்களில், பகுதிகளில் கையாளுவதற்கு முயற்சிகளை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். ஏட்டு அளவில் சட்டம் இருந்துவிடாமல், அதை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு எல்லா முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டு, சட்டத்தின் முழு நோக்கத்தையும் நிறைவேற்றி, அதன் மூலம் பொருளாதாரத் துறையில் வளர்ச்சி ஏற்படுத்துவதற்கு, வசதிகள் ஏற்படுத்துவதற்கு, வறுமையைப் போக்குவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். அதற்காக தீவிரமான திட்டங்களை அரசினர் தீட்டுதல் வேண்டும். அப்படித் தீட்டுவதற்கு மன்ற உறுப்பினர்கள் எடுத்துச் சொன்ன கருத்துக்கள் உறுதுணையாக அமையும் என்ற முறையிலே இந்த மசோதாவை ஆதரித்து, என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

MR. DEPUTY SPEAKER: We will finish the general discussion on the Bill and then have one hour discussion under Rule 57 to-day. Tomorrow we will take up the clause-by-clause consideration of the Bill.

* கனம் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்: கனம் அங்கத்தினர்கள் இந்த மசோதாவின் மீது பேசியது குறித்து முதன்முதலில் என்னுடைய நன்றியைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பல அங்கத்தினர்கள் எடுத்துக்கூறியபடி, பிச்சைக்காரர்களுடைய நோய்களை ஒழிக்கவேண்டும், தடுக்கவேண்டும், பிச்சை எடுப்பதை ஒழித்துவிட வேண்டுமென்பதுதான் அரசாங்கத்தின் நோக்கம். வடநாட்டுப் பக்கத்தில் சென்று பார்க்கிறபொழுது, அங்கே பிச்சைக்காரர்களே இல்லை, இருக்கிற சில பிச்சைக்காரர்களும் நம்முடைய மாநிலத்திலிருந்து வந்தவர்கள் என்று கூறும்பொழுது, அதைக் கேட்பதற்கு நமக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. பிச்சை எடுப்பதற்கு பல காரணங்கள் இருக்கலாம். வேலையில்லாமல் இருப்பது ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கூறியமாதிரி, பிச்சை எடுத்து அதில் கொஞ்சம் சேமித்து வைக்கும் நிலைமையில் அது ஓரளவுக்கு லாபகரமாக இருப்பதினால் பிச்சை எடுக்கலாம். அதுவுமன்றி கஷ்டமில்லாமல், சிரமம் இல்லாமல் சம்பாதிக்கலாம் என்ற ஒரு காரணத்தினாலும் பிச்சை எடுக்கலாம். கனம் அங்கத்தினர் திரு. மதியழகன் கூறியதுபோல, உண்மையாக கஷ்டப்படாமல், வேலை செய்து சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற அக்கறை ஏற்படாமல், பிச்சை எடுப்பதில் ஈடுபட்டு, அதிலிருந்து வருகிற வருவாயில் ஓரளவுக்கு சேமித்து வைக்கிற சந்தர்ப்பமும் ஏற்படுகிறது என்பதை உணர்ந்து அவர்கள் பிச்சை எடுப்பதில் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். கோவில்களிலும், பல பொது இடங்

[திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்] [20th July 1964]

களிலும், 'பஸ் ஸ்டாப்' போன்ற இடங்களிலும் பிச்சை எடுப்பது ஒரு பெரிய 'மெனேஸாக' இருக்கிறது நம்முடைய நாட்டில். அதை அறவே ஒழித்துவிட வேண்டும். இவர்களுக்கெல்லாம் அரசாங்கமே விடுதிகள் ஏற்படுத்திக்கொடுக்க இயலாது. சமூக சேவையில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள், தனியார் துறையிலே, பிச்சைக்காரர்களுக்கு சில விடுதிகள் ஏற்படுத்தி, அவர்களை அங்கே கொண்டுபோய் வைத்து காப்பாற்றுகிறார்கள். சென்னையிலே அம் மாதிரி சில விடுதிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த விடுதிகள் நல்ல முறையில் இல்லை, நோய்வாய்ப்பட்டிருப்பவர்களும், நேயில்லாதவர்களும் ஒன்றாகக் கலந்து ஒரே இடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று கனம் உறுப்பினர் திருமதி அனந்தநாயகி கூறினார்கள். இவர்களையெல்லாம் தனிப்பட்ட முறையில் வைத்து, தொழுநோய் இருப்பவர்களுக்கு சிகிச்சை அளித்து, மற்றவர்களை அவர்களோடு சேர்க்காமல் இருப்பதற்கு வழிவகை செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்பதுதான் நோக்கம். முக்கியமாக இருக்கிற 'தயா சதனம்' சென்னையிலிருந்து வெளிப்புறத்தில் அந்த விடுதியை ஏற்படுத்துவதாக இருக்கிறார்கள். ஏற்கனவே அதற்கெல்லாம் அரசாங்கம் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. மாதவன் அவர்கள் பிச்சைக்காரர்கள் ஏற்படாமல் இருப்பதற்கு வழிவகைகள் செய்யவேண்டுமென்று கூறினார்கள். இனி வருங்கால சந்ததிகள் பிச்சைக்காரர்களாக ஏற்படாமல் இருப்பதற்கு நான் ஒன்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். குடும்பக் கட்டுப்பாடு திட்டத்தை கடைப்பிடிப்பது பெரும் அளவிற்கு ஏதுவாக இருக்கும். பிச்சை எடுக்கிறவர்கள் எந்த முறையில் எடுத்தாலும், அதைத் தடுக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடுதான் இந்தத் திருத்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். குழந்தைகளைக் கூட பிச்சை எடுப்பதற்கு உபயோகப்படுத்துகிறார்கள் பெரியவர்களாக இருப்பவர்கள். குழந்தைகளை 'கிட்நாப்' செய்துகொண்டு போய், அங்கஹீனர்களாகி, பெரியவர்கள் பிச்சை எடுக்காமல், அந்தக் குழந்தைகளை பிச்சை எடுப்பதில் ஈடுபடுத்துவதை நாம் பார்க்கிறோம். அப்படிப்பட்ட நிலைமை இல்லாமல் இருக்கவேண்டும், அவர்களின் மீது கண்டிப்பாக தக்க நடவடிக்கை எடுத்து கடுமையாக தண்டிக்கவேண்டும் என்ற காரணத்தினால்தான், ஒரு முறை பிச்சை எடுத்தால் ரூபாய் 50 அபராதம் அல்லது ஒரு மாதம் சிறை தண்டனை என்று விதித்திருப்பதோடு அல்லாமல், மறுமுறையும் பிச்சை எடுப்பதில் ஈடுபட்டால், அவர்கள் 6 மாதங்களுக்கு சிறை செல்லவேண்டும் என்ற அவசியத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். அதற்காகத்தான் 6 மாதங்களுக்கு சிறை தண்டனை விதிக்கவேண்டும் என்று கண்டிப்பான விதியை கொண்டுவந்திருக்கிறோம்.

அத்துடன், போலீஸ்காரர்கள் இவர்களை எல்லாம் பிடித்துக் கொண்டு போகும்பொழுது சில கஷ்டங்கள் ஏற்படும், சில சமயங்களில் போலீஸ்காரர்கள் பிச்சை எடுக்காதவர்களை பிச்சை

20th July 1964] [திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்]

தார்கள் என்று சொல்லி வலுக்கட்டாயமாக பிடித்துக்கொண்டு போவார்கள் என்று கூறினார்கள். அப்படி அவர்கள் பிடித்துக் கொண்டு சென்றாலும் கூட, மாஜிஸ்ட்ரேட்தான் தண்டனை கொடுக்க வேண்டும். வழக்கை தகுந்த முறையிலே விசாரித்து தண்டனை அளிக்கக்கூடிய அதிகாரம் மாஜிஸ்ட்ரேட்டுக்குத்தான் உண்டு என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திடகாத்திரமாக இருக்கக்கூடிய பிச்சைக்காரர்களுக்கு ஸ்பெஷல் ஹோம்ஸ், வொர்க் அவுஸ் வைத்து, அவர்கள் எந்த முறையில் எந்த வேலை செய்யமுடியுமோ அந்த வேலைகளையெல்லாம் அவர்கள் செய்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைக் கொண்ட விடுதிகளை அமைக்க தனியார் துறையிலே உள்ளவர்கள் முன்வந்தால், அவர்களுக்கு அரசாங்கம் தக்க முறையிலே ஓரளவுக்கு கிராண்டுகள் வழங்கும், அம்மாதிரி இப்பொழுது வழங்கிக்கொண்டு வருகிறோம்.

ஜோஸ்யம் சொல்லுகிறவர்களையும் பிடித்துச் செல்லவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அவர்களையெல்லாம் பிச்சை எடுப்பதாக கருத இயலாது. அதுவும் பல தொழில்களில் ஜோசியம் சொல்வது ஒரு தொழில் என்றுதான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அந்த விதத்தில் இருப்பவர்களுையெல்லாம் பிச்சைக்காரர்கள் என்று பாகுபாடு செய்து கொண்டு வந்து சேர்ப்போமானால், தனியார் துறையிலும், அரசாங்கமும் சேர்ந்து எத்தனை விடுதிகள் ஏற்படுத்தினாலும், அவர்களையெல்லாம் கொண்டு வந்து சரிக்கட்டுவது இயலாத காரியம். இருந்தபோதிலும், நோய்வாய்ப்பட்டவர்களுக்கு சிகிச்சை அளிக்கவேண்டும். இப்பொழுதுகூட, ஹோம்ஸ்க்கு டாக்டர்கள் சென்று பார்வையிட்டு, அவ்வப்பொழுது நோய்வாய்ப்பட்டவர்களுக்கு சிகிச்சை அளித்து வருகிறார்கள். விடுதிகளை நடத்துகிறவர்களிடமும் தக்க முறையில் அவர்களுக்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்றும் கூறிவிட்டு வருகிறார்கள். ஆகவே இவை நல்ல முறையில் நடந்துவருகின்றன. தனியார் துறையில் எத்தனை பேர்கள் இம்மாதிரி விடுதிகளை ஆரம்பிக்க முன்வந்தாலும், அவர்களுக்கெல்லாம் அரசாங்கம் ஓரளவுக்கு கிராண்டு கொடுப்பதற்கு தயங்காது. அம்மாதிரி விடுதிகளை அதிகரிப்பதற்கு தனியார் துறையில் அதிகமாக முன்வராததால்தான், பிச்சை எடுப்பதை ஒழிப்பதற்கு இயலாமல் இருக்கிறது.

கோயில்களைப் பொறுத்தமட்டில் கனம் அங்கத்தினர்கள் கூறிய யோசனைகளையெல்லாம் மனதில் வைத்து, அரசாங்கம் அவைகளைப் பரிசீலனை செய்து தக்க நடவடிக்கை எடுக்கும் என்று கூறி, இந்தத் திருத்த மசோதாவை கனம் அங்கத்தினர்கள் ஆதரிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

MR. DEPUTY SPEAKER: The question is 'that the Madras Prevention of Begging Amendment Bill, 1964 (L.A. Bill No. 4 of 1964), as amended by the Joint Select Committee be taken into consideration'.

The motion was put and carried.

[20th July 1964]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, I move—

‘That the clause by clause consideration of the Bill be taken up on 21st July 1964’.

The motion was put and carried.

VI. DISCUSSION FOR SHORT DURATION *RE*. COLLAPSE OF BUILDING OF SARASWATHI HIGH SCHOOL, MANINAGARAM, MADURAI.

திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, மதுரையில் ஒரு பள்ளியின் கட்டிடம் இடிந்து விழுந்து, அதனால் 35 உயிர்கள் பலியான நிகழ்ச்சி நம்முடைய தமிழ் நாட்டையே அதிர்ச்சி அடையச் செய்த ஒரு நிகழ்ச்சியாகும். அதுபற்றி நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் இன்று காலை இதைச் சபையின் முன்பு ஒரு அறிக்கை வைத்தார்கள். அந்த அறிக்கை எவ்வளவு பெரிதும் வியப்பைக் கொடுத்தது. ஏதோ இந்த நிகழ்ச்சியானது சாதாரணமாக நடக்கக்கூடிய சம்பவங்களிலே ஒன்று போன்று அதைப் பற்றி அவர்கள் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் கவனித்து இந்த அறிக்கையைத் தயாரித்தார்களா அல்லது ஏதோ சம்பந்தாய்ப்படி 41-வது விதியின்படி கொடுக்கப்பட்ட மோஷனுக்கு சம்பந்தப்பட்ட இலாகா ஒரு அறிக்கையைத் தயாரித்து அதை இங்கே வாசித்தார்களா என்று புரியவில்லை. எப்படி இருப்பினும் அமைச்சர் அவர்கள் தான் இதற்குப் பொறுப்பு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதில் கவனிக்க வேண்டியது என்ன? இது ஒரு சாதாரண விபத்தல்ல, பள்ளியே போகிறபொழுது, திடீரென்று டிரைவர் எங்காவது மோதி, அதிலே 10 அல்லது 15 பேர் செத்தால், அது வேறு விஷயம். அல்லது ஆற்றிலே படகு கவிழ்ந்து, அதிலே சிலர் செத்தால், அது விஷயம் வேறு. இது ஒரு பள்ளிக்கூடக் கட்டிடத்தைப் பொருத்த விஷயம், அதிலும் படிக்கச் சென்ற மாணவிகளைப் பொருத்தது. அதிலும் அந்த நிகழ்ச்சியிலே, அதிர்ஷ்டமோ என்னவோ தேரீயவல்லே, அன்று பள்ளிக்கூட நாள் அல்ல. விசேஷ வகுப்புகள் வைத்து, அதற்காகச் சென்றவர்கள் இந்த விபத்திலே சிக்கிக்கொண்டார்கள். பள்ளிக்கூட நாளாக இருந்து, எல்லா வகுப்புகளும் இருந்திருந்தால் இன்னும் எத்தனையோ உயிர்கள் பலியாகியிருக்கும் என்பதை நினைக்கும் பொழுது, இந்த நஷ்டம் இப்படியாவது போயிற்றே என்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. கல்வி இலாகாவின் பொது மக்கள் முன்பு குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிற இந்த சமயத்தில், அமைச்சர் அவர்கள் படித்த அறிக்கையைப் பார்க்கிற பொழுது, வியப்பாக இருக்கிறது. மதுரை மக்கள் பொதுக் கூட்டத்தில் இந்த மாதிரி ஒரு அறிக்கையை அமைச்சர் அவர்கள் படித்திருப்பார்களேயானால், அரசாங்கத்தைப் பற்றி அவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள் என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.